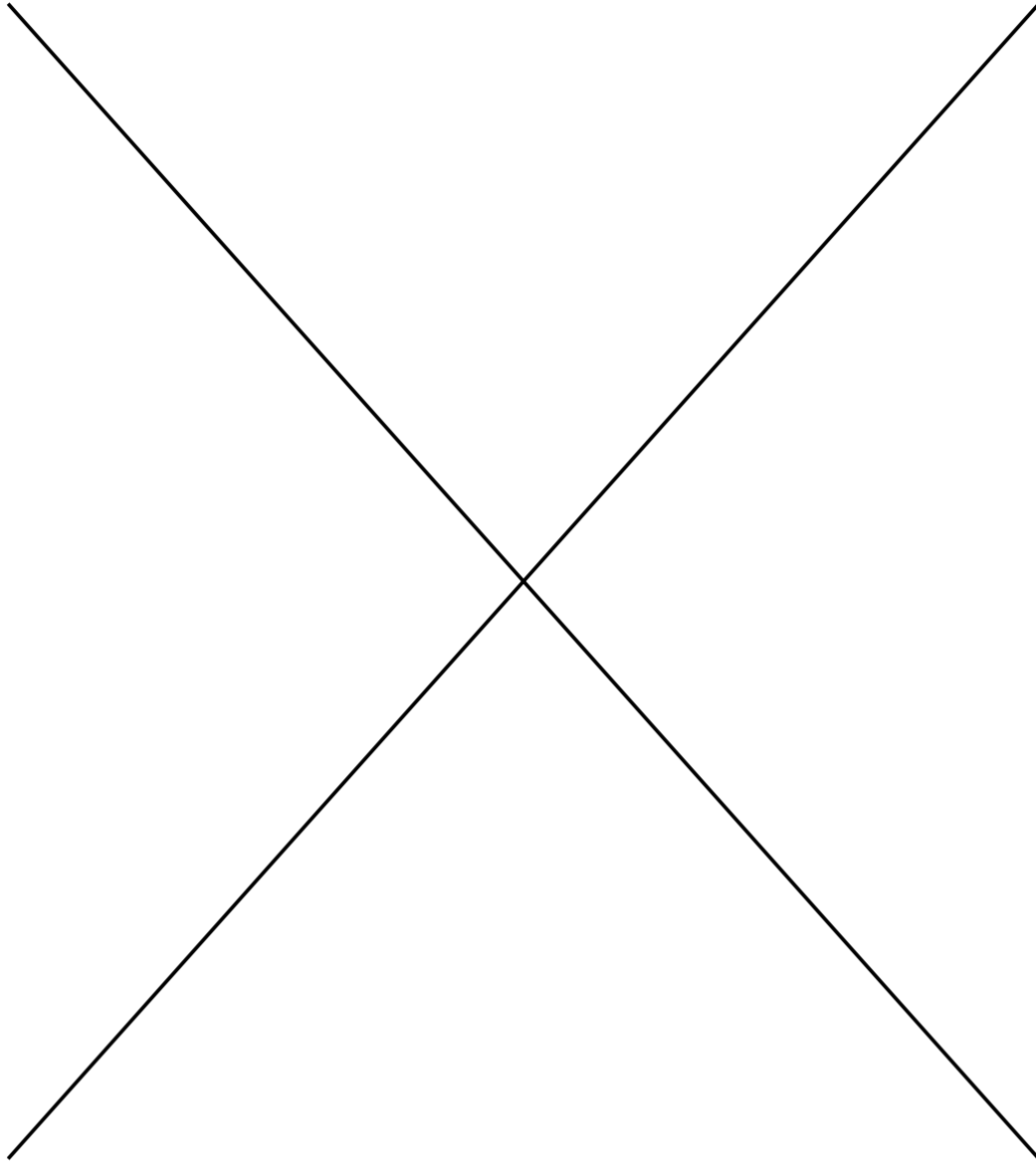

1. MARTIN LLAVANERAS <i>TURBA TURBO</i>	3. LOLA LASURT <i>JOC D'INFANTS</i>	5. CICUTA <i>ARA LES IMATGES BROTARAN COM FLORS O JENNIFER IN PARADISE</i>	<h1>ESPAI INDEX</h1> <h2>BCN PRODUCCIÓ</h2> <h3>2019-2020</h3>
EXPOSICIÓ INDIVIDUAL (03.12.2019 – 16.02.2020)	EXPOSICIÓ INDIVIDUAL (16.06.2020 – 04.10.2020)	ACCIÓ EN VIU (7.11.2019)	
<p>Un castell de sorra a la vora del mar. Una acumulació de substrats desfent-se. Un picapedrer, dos, cent picapedrers tallant blocs de calcària. Obrers alçant terrossos. Terrossets desfets. Un terraplè esculpit sobre una arquitectura de sorra. Esculpit de salnitre, humitat i sílice, de regalims i foses. La proposta de Martin Llavneras sorgeix de pensar la geografia litoral. Espai entre allò marí i allò terrestre. Geologia de l'enclavament. Desembocadures i desembar-caments. Font de matèries primeres. Sediment de l'oci i d'allò mercantil. Una exploració escultòrica al voltant de la plasticitat de la sorra, la humitat i el salnitre.</p>	<p><i>Joc d'infants</i> suposa una investigació pictòrica entorn de l'actualització històrica de l'exposició antològica de Joan Miró amb la qual es va inaugurar La Capella com a espai expositiu d'art contemporani l'any 1968. Miró no compareix a la inauguració al·legant "prescripció facultativa". L'artista hi farà acte de presència per primer cop a una activitat organitzada per les escoles de Barcelona en la qual la premsa reitera la presència de tres mil nens. La proposta de Lola Lasurt explora el canvi de paradigma que viu la ciutat al voltant de l'any 1968, i en què el mateix Miró es presenta com un objecte transicional. L'objecte transicional és un concepte introduït pel psicoanalista infantil D. W. Winnicott per referir-se a objectes que poden donar suport al nen o nena en una seqüència particular d'esdeveniments durant el seu creixement. A manera de cronòtop, <i>Joc d'infants</i> es formalitza per mitjà de diferents elements. El primer serà una nova sèrie de pintures a partir de fotografies que documenten l'estat d'excepció declarat a Espanya a partir del 24 de gener del mateix any. El títol remet a l'obra dels Ballets russes de Monte-Carlo <i>Jeux d'enfants</i>, composta per Boris Kochno, amb decorat i vestuari de Miró, i inaugurada al Liceu l'any 1933.</p>	<p>L'any 1800, Friedrich Hölderlin escriu el vers "ara les paraules brollaran com flors", i gairebé dos cents anys després, la Jennifer contempla sense escrúpols un paisatge de Bora Bora. Tots dos exposen una opció particular –i alhora extrema– vers la relació entre l'home i el món. Mentre el primer desitja que el llenguatge abandoni la seva condició de medi perquè esdevingui natura, la segona està tan immersa en la imatge que té davant que, inconscientment, n'esdevé part. <i>Ara les imatges brollaran com flors o Jennifer in paradise</i> és una acció en viu que proposa una revisió de l'experiència esgotada i limitada de contemplar un paisatge. La posta de sol s'entén com un dels fenòmens naturals més simbolitzats de la cultura occidental, aquesta última encarregada al llarg dels anys de determinar-ne els efectes en qui la contempla. Entre la incomoditat de Hölderlin i la immersió de Jennifer, el gest polític de Cicuta és preguntar-se si encara avui és possible tenir experiències més enllà de la seva estatització.</p>	<h1>LACAPELLA</h1> Ajuntament de Barcelona
2. PERE LLOBERA <i>INVOCAR LA MERAVELLA. FAULA RODONA. SOLS I EMOGITS; ENTRE LA PRECISIÓ TOTAL I UNA CANÇÓ DE SAU</i>	4. CATERINA ALMIRALL <i>ESDEVENIR IMMORTAL I DESPRÉS MORIR</i>	6. LAURA TORRES <i>SOBRE LA REVOLUCIÓ</i>	<h2>ESPAI INDEX</h2>
EXPOSICIÓ INDIVIDUAL (10.03.2020 – 31.05.2020)	PROJECTE DE COMISSARIAT (20.10.2020 – 31.1.2021)	ACCIÓ EN VIU (8.11.2019)	<p>Espai ÍNDEX és un espai de consulta amb pretensió expositiva que vol oferir una visió de conjunt en present immediat de cada una de les propostes que formen part de la programació de Barcelona Producció 2019-2020.</p> <p>Gràcies a les seves múltiples modalitats –en què conviuen exposicions, accions en viu, projectes deslocalitzats, processos d'investigació, propostes digitals i publicacions–, Espai ÍNDEX permet conèixer, en tot moment, els continguts i les dinàmiques de treball de cada una de les propostes de la temporada. Des del present, ÍNDEX serveix també d'arxiu i de projecció futura.</p>
<p><i>Faula rodona</i> es va posar en marxa ara fa quatre anys, quan Pere Llobera es va trobar davant del quadre El somni de Titània, de Richard Dadd. La genuïna follia del seu autor, que va pintar la totalitat dels seus quadres internat en un psiquiàtric, posava sobre la taula no un aforisme sinó tot el pes d'un axioma que no és sinó: "no hi ha art sense conflicte". L'atonia del món actual i el fet que, com advertia Imre Kertész, "vivim en un món metafísicament abandonat", interpel·len l'artista a generar aquesta invocació del conflicte i la meravella dins la capella de la Santa Creu. Mishima, davant d'uns estudiants que li eren hostils, va anar a parlar-los a la universitat. Algú d'entre la jovenalla va cridar: "Mishima! Sigues sensat!". I ell va respondre: "Com vols que sigui sensat si he vingut avui aquí?". Aquest seria l'esperit de l'exposició: mantenir contra tota lògica i prudència els plats xinesos fent voltes sobre els seus pals i acabar de cosir la teranyina enganxifosa d'aquest projecte a la qual ha anat adherint-se tant allò que l'artista buscava com allò que s'hi ha estavellat per accident.</p>	<p>Caterina Almirall proposa concebre el museu com a espai de negociació entre la vida i la mort, i ho fa tot partint de les teories que els filòsofs russos anomenats <i>cosmistes</i> van desplegar al final del segle XIX i del seu projecte utòpic d'una humanitat immortal que, gràcies a la tecnologia, podria fins i tot ressuscitar tots els ancestres. Per solucionar la sobre població que implicaria la resurrecció de tots els avantpassats, la cursa espacial els facilitaria la tecnologia per conquerir el cosmos i enviar els ressuscitats a altres planetes que esdevindrien, així, museus. Segons Fedorov, un dels principals teòrics del cosmisme, el museu seria l'única tecnologia disponible que exerciria una afectació cap al passat i cap al futur en termes no progressius, "una tecnologia per fer que les coses perdurin, esdevinguin immortals". El museu, tal com l'entén Fedorov, funciona com un mecanisme per guanyar al temps. Aquestes idees apunten a la radicalitat d'un temps sempre present, en el qual no hi ha lloc per a la imitació, la còpia, la reproducció ni la regeneració, i assenyalen el valor únic de tot allò que es guarda al museu.</p>	<p>Aquest projecte planteja explorar les interferències entre realitat i ficció a l'hora de construir col·lectivament l'imaginari de la revolució, convidant a la reflexió sobre l'ús d'una sèrie de símbols, gestos o emblemes que tenen l'origen en la cultura popular de ficció (especialment en l'àmbit cinematogràfic o literari) i que haurien estat adoptats per moviments socials contemporanis com a insígnies de les seves lluites. Així mateix, vol ser un espai per especular entorn dels recursos narratius (els rols dels personatges i la seva relació amb el poder, els gestos, el discurs, el patró de repetició, etc.) que fan servir les produccions de l'àmbit dels <i>mass media</i> a l'hora de mirar de representar la "naturalesa de la revolució", parant també atenció a les formes en què els béns de consum mercantilitzen i banalitzen, a través d'estratègies com el marxandatge, aquest primer reconeixement de la potencialitat d'allò simbòlic. Així, doncs, aquesta proposta genera les condicions per parlar de les relacions entre realitat i ficció a l'hora d'encarnar la representació de la revolució; a més, juga a imaginar les virtuts i els problemes de fer ús d'aquest tipus de referents en l'avanç cap al canvi real.</p>	<p>La Capella, Carrer de l'Hospital, 56 08001 Barcelona 932 562 044</p> <p>#BCNPRroducció 📍 @lacapellabcn www.lacapella.barcelona</p>

<p>7. NIEVES CORREA <i>ACTES DE MEMORIA: BARCELONA</i></p>	<p>9. SITE SIZE <i>SERPS D'AIGUA. LES RIERES OCULTES I LA CONSTRUCCIÓ SIMBÒLICA DE BARCELONA</i></p>	<p>11. AGUSTÍN ORTIZ HERRERA <i>ANOMENAR, POSSEIR. CRÍTICA DE LA PRÀCTICA TAXONÒMICA</i></p>	<p>13. GUIM CAMPS <i>SINDICATO VIRTUAL DE MODS</i></p>
<p>ACCIÓ EN VIU (9.11.2019)</p>	<p>PROJECTE DESLOCALITZAT</p>	<p>INVESTIGACIÓ</p>	<p>ENTORNS DIGITALS</p>
<p>Com a no creient, el record és per a Nieves Correa l'única cosa que perdura, i és en la seva pràctica artística que s'encarna aquest record per convertir el cos en vehicle de memòria. D'aquesta manera, la performance no és un acte mental, sinó un acte físic en el qual el cos emprèn un procés i se sotmet a un esforç i a un treball: la tensió de complir aquest treball i recordar des del cos. La performance transita, així, des de l'estètica cap a l'ètica com a "acte d'història" i reparació del passat. Els bombardeigs aeris de Barcelona els dies 16, 17 i 18 de març del 1938 efectuats per l'Aviació Legionària italiana des de les seves bases a Mallorca van ser probablement els més terribles de la història de la ciutat, i van causar entre 880 i 1.300 morts i entre 1.500 i 2.000 ferits en la població civil. Les xifres oficials de la Generalitat de Catalunya publicades el dia 26 de març van assenyalar 875 morts (d'entre els quals, 118 nens), però els dies següents se'n van registrar 49 persones més, és a dir, un total de 924 víctimes mortals. [...].</p>	<p>Fins fa poc el pla de Barcelona estava travessat per moltes vies d'aigua que desaiaguaven de la serra de Collserola fins al mar o al riu Besòs. Torrents, rieres i rambles tenien una forta presència en la formació del relleu del paisatge i proporcionaven diversos usos territorials. La transformació de la ciutat al llarg del segle XX va anar canalitzant i segellant la seva presència visible, i ara només en queden rastres en el nomenclàtor, en el qual perviuen noms de torrents i rieres en tots els barris. <i>Serps d'aigua</i> vol rellegir la ciutat de Barcelona sota un règim de relacions en què les condicions naturals preexistents lligades a la circulació de l'aigua esdevenen activadores de nivells de significació, de construcció cultural i social del que es produeix en una superfície aparentment neutra i homogènia. Aquests emplaçaments han estat designats per encreuament de carrers importants, per places de confluència ciutadana, per fites urbanes que els assenyalen. Però també perquè s'hi situen fets importants, institucions rellevants, nuclis de convocatòria inqüestionables.</p>	<p>Agustín Ortiz Herrera centra la seva investigació en la pràctica taxonòmica del sistema de classificació d'espècies naturals desenvolupada en el context de la il·lustració europea per Carl Linnaeus (Suècia, 1707-1778). L'artista es focalitza en diferents exercicis de documentació sobre taxonomia en centres d'estudi especialitzats en Linnaeus, com els d'Uppsala i Londres, on hi ha més de 55.000 exemplars de plantes, animals i minerals enviats pels seus deixebles des dels confins del món. Ortiz proposa així expandir la investigació a Catalunya amb la intenció de crear sinergies i enllaçar amb autores que han desenvolupat discursos entorn del posthumanisme, la teoria queer/feminista i el moviment decolonial, com Donna Haraway, Judith Butler i Ariella Azoulay. Per al context d'INDEX, Agustín Ortiz presenta una de les línies d'investigació en procés. Es tracta d'un treball artístic que se centra en la construcció d'una ficció especulativa basada en el concepte d'un gabinet de curiositats futur. Serveix de premissa una situació fictícia sobre un món posthumà en el qual la intel·ligència artificial (IA) investiga els nostres vestigis. Aquesta entitat intenta ampliar, experimentar i reconstruir la memòria fragmentada que conserva sobre la cultura humana i el seu entorn. Els límits entre el que és artificial i el que és natural estan difuminats. Per a la IA, quan estudia l'antropocè, les disciplines com les ciències naturals, la biologia, l'antropologia i l'arqueologia s'entrecreuen i de vegades es juxtaposen.</p>	<p>Les formes de treballar, crear i compartir han canviat amb la irrupció de les noves tecnologies i amb un sistema capitalista dedicat a la circulació del coneixement i als codis de consum, més que no pas als mateixos mitjans de producció. En l'actualitat, joves de moltes parts del món treballen en projectes culturals de curta durada, sense contractes o en condicions irregulars, alguns cops com a aficionats, d'altres com a professionals, sense arribar a estructurar carreres. Uns s'han dedicat a desenvolupar les seves capacitats creatives, sense cap remuneració, a través dels canals d'oci i connexió que ofereixen noves plataformes. És el cas dels videojugadors que es dediquen a dissenyar <i>mods</i> (abreviació en anglès de <i>modificacions en 3D</i>) d'automòbils i paisatges urbans transformant els jocs per complet. El projecte Sindicat Virtual de Mods és una associació virtual, és a dir, inexistent, que es dedica en primer lloc a recopilar, ordenar i classificar les imatges i els imaginaris d'aquesta comunitat d'individus a partir de les seves rèpliques <i>mod</i>, en particular del transport públic i les cartografies urbanes; i, en segon lloc, a generar espais virtuals de discussió amb els jugadors, convidant experts acadèmics a confrontar en l'aspecte pràctic les seves teories sobre la crisi del treball.</p>
<p>8. CONSOL LLUPIÀ <i>LA BALENA DEL PRAT AL PRAT / RETORN</i></p>	<p>10. MARC O'CALLAGHAN <i>CORRESPONDÈNCIES SIMBÒLIQUES ENTRE FOLKLORE CATÒLIC I MÚSICA MÀKINA AL CASC ANTIC DE BARCELONA</i></p>	<p>12. CLOE MASOTTA <i>HAUREM DE TROBAR UN LLOC ON TROBAR-NOS</i></p>	<p>11. DANIEL MORENO ROLDÁN <i>MYSFACE DRAGON HOARD (LOST WORLDWW MUSIC)</i></p>
<p>PROJECTE DESLOCALITZAT</p>	<p>INVESTIGACIÓ</p>	<p>PUBLICACIÓ</p>	<p>ENTORNS DIGITALS</p>
<p>El projecte s'origina en el moment en què Consol Llupià coneix la història d'Wun cetaci de 19 metres que apareix avarat i mort a la platja del Prat de Llobregat, prop de l'aeroport de Barcelona, el 12 de maig del 1983. Aquest fet historicosocial resta a l'imaginari col·lectiu pratenc i barceloní, i l'esquelet acaba exposant-se al Zoo de Barcelona fins a la primavera del 2018. Llupià ha anat treballant sobre el cas amb l'objectiu de retornar l'esquelet de la balena al mar Mediterrani coincidint amb el 37è aniversari de la troballa (i de l'artista) el proper mes de maig del 2020. Mitjançant un acte públic que evidenciï les múltiples relacions que s'han establert en l'execució d'aquest projecte de llarg recorregut, Llupià proposa teixir diàleg entre diverses institucions, entitats i comunitats d'àmbits mediambientals, científics, energètics, jurídics, socials, esportius, humanístics i artístics, reactivant una nova fórmula de relació amb la natura i una nova cosmovisió per conservar-la.</p>	<p>Partint dels pressupòsits heretats del pensament simbòlic, que es basa en les analogies arquetípiques entre conjunts serials, aquesta investigació proposa un seguit d'experiments que porten al límit el potencial d'aquestes analogies a l'hora de connectar diferents plans de realitat. Hi ha dos plans concrets que representen els punts de fuga més extrems dins el recorregut de recerca que Marc O'Callaghan ha transitat durant els anys previs a aquest projecte. D'una banda, i com a conseqüència de l'interès per l'estudi comparatiu de les religions, el simbolisme catòlic i, en concret, el del culte als sants; de l'altra, derivada de l'exploració de la materialitat i la funcionalitat del so, la música màkina. Ambdós mons representen dos tipus de folklore que pertanyen a paradigmes allunyats entre si. A través del simbolisme musical suggerit per diversos estudis i corrents, es duran a terme exercicis que tantegin i forcin relacions insospitades entre tots dos.</p>	<p>L'any 1974, l'artista i intel·lectual argentí Oscar Masotta (1930-1979) s'exilia a Europa. Instal·lat primer a Londres i després a Barcelona, organitza grups d'estudi de la psicoanàlisi lacaniana, com havia fet a Buenos Aires. A Barcelona, Masotta hi imparteix els primers seminaris a l'estudi de l'artista Josep Guinovart. En aquests seminaris hi participen artistes com Pepe Espaliú, o intel·lectuals com Alberto Cardín, per esmentar tan sols alguns exemples, que fan palesa la importància de la seva figura en el panorama cultural de la Barcelona postfranquista. Aquest projecte s'emmarca en una aventura personal i professional de Cloe Masotta. L'agost del 2016 va viatjar a l'Argentina amb el cineasta Andrés Duque per fer una sèrie d'entrevistes amb motiu de l'exposició comissariada per Ana Longoni <i>Oscar Masotta, la teoria como acci3n</i>. Després de disset anys sense trepitjar Buenos Aires, Cloe Masotta va anar a la casa on el seu pare havia passat la infància. Allà va trobar un calaix ple de cartes escrites pel seu pare adreçades a la seva mare (la seva àvia), ja des de l'exili. La publicació <i>Haurem de trobar un lloc on trobar-nos</i> vol resseguir la trajectòria intel·lectual d'Oscar Masotta, i la seva vida a Europa, a través d'aquestes cartes i de les petjades que ha deixat en els llibres que llegia mentre les escrivia.</p>	<p>El març del 2019 s'anunciava que tota la música emmagatzemada a la xarxa social Myspace des d'abans del 2015 havia estat eliminada de manera permanent per culpa d'una suposada negligència professional. Uns 50 milions de cançons, produïdes per uns 14 milions d'artistes, havien desaparegut per sempre. The Internet Archive –una llibreria dedicada a preservar arxius digitals– va aconseguir recuperar 450.000 de les cançons perdudes i les va recopilar en un gran arxiu amb el nom de <i>Myspace Dragon Hoard</i>. <i>Myspace Dragon Hoard (Lost WorldWW Music)</i> és un àlbum del gènere world music (músiques del món) els temes del qual estan compostos per samples (fragments) de cançons de Myspace recuperades. L'àlbum es llançarà en format digital i s'allotjarà en el primer servidor web de la història: el CERN httpd (instal·lat en un antic ordinador NeXT conservat al CERN de Meyrin, a Suïssa). Entenent el servidor web com una mena de monument, el projecte proposa pensar la producció i la distribució musical a Internet des d'allò material, per reflexionar sobre formes alternatives i des-centralitzades de preservació i conservació del patrimoni cultural digital.</p>